

29 Νοεμβρίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΙΩΑΝΝΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΤΣΑΛΙΔΗ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5879).

5 Ποινή — Υποβολή ψευδούς δήλωσης σε σχέση με την εξακρίβωση της φορολογικής υποχρέωσης του κατηγορουμένου κατά παράβαση του Άρθρου 49(1)(α) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου (Ν. 4/78) (ο νόμος), όπως τροποποιήθηκε — Επιβολή ποινής προστίμου ΑΚ500 και διάταγμα για πληρωμή του ποσού που απωλέσθηκε σαν αποτέλεσμα της ψευδούς δήλωσης — Κατά πόσο έπρεπε να είχε επιβληθεί στον κατηγορούμενο και η επιβάρυνση που προβλέπεται στο Άρθρο 49(3)(β) του νόμου — Κατά πόσο η συγκεκριμένη επιβάρυνση που προβλέπεται στο πιο πάνω άρθρο του νόμου και γενικότερα τα 10 επιπρόσθετα τέλη που επιβάλλονται σε περιπτώσεις παράλειψης καταβολής οφειλομένου φόρου, αποτελούν ποινή με την έννοια που έχει ο όρος στο Άρθρο 12.3 του Συντάγματος — Εφαρμοστέες αρχές.

15 Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα Άρθρο 12.3 — Κατοχυρώνει την αρχή ότι η ποινή που επιβάλλεται για τη διάπραξη αδικήματος δεν πρέπει να είναι δυσανάλογη προς αυτό.

20 Η ψευδής δήλωση για το εισόδημα του κατηγορουμένου έγινε μεταξύ Απριλίου 1983 και Μαρτίου 1986. Σε έφεση για ανεπάρκεια της ποινής που ασκήθηκε από το γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα, προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι σύμφωνα με το εδάφιο 3(β) του Άρθρου 40 του νόμου, το Δικαστήριο υποχρεούτο να επιβάλει επιβάρυνση, το ύψος της οποίας επαφίετο στη διακριτική του ευχέρεια. Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι η επιβάρυνση που προβλέπεται καθιστά την ποινή δυσανάλογη και αντισυνταγματική γιατί συγκρούεται με το Άρθρο 12.3 του Συντάγματος.

Το Εφετείο αποδέχτηκε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

Η καταβολή πρόσθετων τελών ή τόκων υπερημερίας που προβλέπεται από φορολογικό νόμο σε περίπτωση καθυστέρησης καταβολής του φόρου, δεν συνιστά ποινή αλλά επέκταση της αρχικής φορολογικής υποχρέωσης. Σκοπός της επιβαλλόμενης επιβάρυνσης δεν είναι η τιμωρία ή η επιβολή δυσανάλογης φορολογίας στο φορολογούμενο αλλά η αποζημίωση του δημοσίου για τη δαπάνη που απαιτείται για την ύπαρξη και λειτουργία του κρατικού μηχανισμού για τη συλλογή των φόρων που αποκρύβηκαν ή της ζημιάς που υπέστη το δημόσιο ταμείο λόγω καθυστέρησης της πληρωμής του φόρου, που ο κατηγορούμενος δολίως απέκρυψε. 5 10

Ποσά οφειλόμενα βάσει των διατάξεων του Κεφ. 287, όπως και η είσπραξή τους, δεν αποτελεί ποινή με την έννοια που έχει ο όρος στο Άρθρο 12.3 του Συντάγματος. 15

Διάφορα άλλα μέτρα όπως η κατεδάφιση που προβλέπεται στο Άρθρο 20(3) του περί Οδών και Οικοδομών Νόμου Κεφ. 96, πριν από την τροποποίησή του, κρίθηκε σε αριθμό υποθέσεων ότι αποτελούσαν ποινή. 20

Η παροχή των μέσων που προβλέπει η Ποινική Δικονομία για είσπραξη οφειλομένων εισφορών δε συνιστά ποινή εντός της έννοιας του Άρθρου 12.3 του Συντάγματος. 25

Στην παρούσα υπόθεση, η επιβάρυνση δεν αποτελεί ποινή μέσα στην έννοια του όρου όπως απαντάται στον Ποινικό Κώδικα και συνεπώς βρίσκεται εκτός των πλαισίων του Άρθρου 12.3 του Συντάγματος. Το Άρθρο 12 αναφέρεται αποκλειστικά σε αδικήματα και στον μέσω του δικαστηρίου κολασμό τους επιβάλλει δε συγκεκριμένους περιορισμούς στην κρατική εξουσία να νομοθετεί και επιβάλλει νόμους που μπορούν να δημιουργήσουν αδικήματα και προβλέψουν ποινές. 30 35

Η υπόθεση που επικαλέσθηκε ο εφεσίβλητος όπου το Άρθρο 23(α) του Κεφ. 96 κρίθηκε αντισυνταγματικό στο βαθμό που καθιστά υποχρεωτική την έκδοση διατάγματος κατεδάφισης κτιρίου, μετά από σχετική καταδίκη, δεν τυγχάνει εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση. 40

Η απόφαση του δικαστηρίου για μη επιβολή επιβάρυνσης δεν αιτιολογείται, ούτως ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι ασκήθηκε μέσα στα πλαίσια της διακριτικής του ευχέρειας.

Εν όψει των ανωτέρω η πρωτόδικη απόφαση τροποποιείται με την επιβολή στον εφεσίβλητο της επιβάρυνσης του Άρθρου 49(3)(β) του νόμου, η οποία θα καθορισθεί από το Δικαστήριο μετά από τη σχετική επιχειρηματολογία και των δύο πλευρών.

5

Η έφεση επιτρέπεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- 10 *Kantara Shipping Limited v. The Republic (1971) 3 C.L.R. 176,*
Georgallides v. The Village Commission of Ayia Phyla and Another,
4 R.S.C.C. 94,
- 15 *Loizou v. Sewage Board of Nicosia (1988) 1 C.L.R. 122,*
Γαβριηλίδης & Υιός Λτδ ν. Δημοκρατίας Υπόθ. Αρ. 769/95, ημερ.
20.6.96,
- 20 *Διευθυντής Υπηρεσιών Κοινωνικών Ασφαλίσεων ν. Γεωργιάδη*
(1988) 2 C.L.R. 74,
Improvement Board of Kaimakli v. Sevastides (1967) 2 C.L.R. 117,
- 25 *Οικονομίδης ν. Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων (1989) 1*
A.A.Δ. 235,
Raftis & Co Ltd and Another v. Municipality of Paphos (1982) 2 C.L.R. 1,
- 30 *The Attorney-General v. Herodotou (1969) 2 C.L.R. 10,*
Michaelides v. The Police (1965) 2 C.L.R. 16,
Antoniades v. The Police (1964) C.L.R. 139,
- 35 *The District Officer of Nicosia v. Georgiou Hadjiyiannis, 1 R.S.C.C. 79.*

Έφεση για ανεπάφκεια ποινής.

- 40 Έφεση από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας για ανεπάφκεια της ποινής, που επιβλήθηκε στον κατηγορούμενο (χρηματικό πρόστιμο Λ.Κ.500,- και διάταγμα πληρωμής του ποσού που απωλέσθηκε ως αποτέλεσμα της αναληθούς δήλωσης), αναφορικά με κατηγορία ψευδούς δήλωσης σε σχέση με την εξακρί-

βωση της φορολογικής του υποχρέωσης κατά παράβαση του Άρθρου 49(1) (α) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1978.

Ε. Κλεόπα (κα), για τον Εφeseίοντα. 5

Π. Δημητρίου, για τον Εφeseίβλητο.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα απαγγείλει ο Φρ. Νικολαΐδης, Δ. 10

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Ο εφeseίβλητος-κατηγορούμενος παραδέκτηκε ενοχή στην κατηγορία της ψευδούς δήλωσης σε σχέση με την εξακρίβωση της φορολογικής του υποχρέωσης κατά παράβαση του άρθρου 49(1) (α) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1978 όπως έχει τροποποιηθεί. Αριθμός άλλων κατηγοριών αποσύρθηκε από την Κατηγορούσα Αρχή. Σύμφωνα με τα γεγονότα όπως εξετάθηκαν, ο κατηγορούμενος είχε παραδεκτεί ότι μεταξύ του Απριλίου 1983 και του Μαρτίου 1986, δολίως υπέβαλε στο Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων ανακριβή δήλωση για το εισόδημά του. 15 20

Το Δικαστήριο τελικά του επέβαλε ποινή προστίμου £500, εξέδωσε δε διάταγμα πληρωμής του ποσού που απωλέστηκε ως αποτέλεσμα της αναληθούς του δήλωσης. Εναντίον της απόφασης του Δικαστηρίου ασκήθηκε από το Γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα έφεση. Η θέση του εφeseίοντος είναι ότι το Δικαστήριο παρέλειψε να επιβάλει στον κατηγορούμενο την επιβάρυνση που προβλέπεται από το άρθρο 49 του Νόμου 4/78. Σύμφωνα με το άρθρο 49 (3) του νόμου, κάθε πρόσωπο που διαπράττει αδίκημα που καθορίζεται στο εδάφιο (1) ή (2) του ίδιου άρθρου, εκτός από τη χρηματική ποινή ή την ποινή φυλάκισης στην οποία καταδικάζεται, υπόκειται στην καταβολή του ποσού του συνεπεία της δόλιας ή εσκεμμένης πράξης απωλεσθέντος φόρου και επιβαρύνεται από το Δικαστήριο με περαιτέρω ποσό που δεν υπερβαίνει το διπλάσιο του επιπρόσθετου φόρου ο οποίος κανονικά επιβαρύνεται επί του αντικειμένου φόρου για το συγκεκριμένο έτος. 25 30 35

Ο εφeseίων προβάλλει τον ισχυρισμό ότι σύμφωνα με το εδάφιο 3(β) του άρθρου 49, καθήκον του Δικαστηρίου να επιβάλει επιβάρυνση δεν μπορεί να μην ασκηθεί, άνκαι παρέχεται διακριτική ευχέρεια ως προς το ύψος του ποσού. Αντίθετα ο συνήγορος του εφeseίβλητου-κατηγορούμενου πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι η επιβάρυνση που προβλέπεται καθιστά την ποινή δυσανά- 40

λογη και αντισυνταγματική γιατί συγκρούεται με το Άρθρο 12.3 του Συντάγματος. Στη συνέχεια ισχυρίστηκε ότι, εν πάση περιπτώσει, το Δικαστήριο εξασκώντας τη διακριτική του ευχέρεια θεώρησε ορθό να μη προχωρήσει στην επιβολή επιβάρυνσης.

5

Θα πρέπει κατ' αρχή να εξετάσουμε τη φύση της συγκεκριμένης νομοθετικής διάταξης. Θα εξετάσουμε δηλαδή κατά πόσο η συγκεκριμένη επιβάρυνση που προβλέπεται από το άρθρο 49(3) του Νόμου 4/78 συνιστά ποινή ή όχι. Όταν φορολογικός νόμος προβλέπει σε περίπτωση καθυστέρησης καταβολής του φόρου επιβαρυντικές συνέπειες για το φορολογούμενο, είτε με την καταβολή τόκων υπερημερίας ή άλλων πρόσθετων τελών, η επιπρόσθετη αυτή υποχρέωση συνιστά επέκταση της αρχικής φορολογικής υποχρέωσης και όχι ποινή (Ηλίας Κυριακόπουλος, Διοικητικόν Ελληνικόν Δίκαιον, Τόμος Γ', Τέταρτη Έκδοση, σελ.353). Σε μια τέτοια περίπτωση, όπως και στην περίπτωση απόκρυψης φορολογητέου εισοδήματος, σκοπός της επιβαλλόμενης επιβάρυνσης δεν είναι η επιβολή, αύξηση ή δυσανάλογη φορολογία στο φορολογούμενο, ούτε η τιμωρία του, αλλά η αποζημίωση του δημόσιου ταμείου για τη δαπάνη που απαιτείται για την ύπαρξη και λειτουργία του κρατικού μηχανισμού για τη συλλογή των φόρων που αποκρύβθηκαν ή της ζημιάς που έχει υποστεί το δημόσιο ταμείο λόγω της καθυστέρησης της πληρωμής του φόρου που ο κατηγορούμενος δολίως έχει αποκρύψει. Το μέτρο αυτό είναι γνωστό και στο δικό μας σύστημα (βλ. σχετικά *Kantara Shipping Limited v. The Republic* (1971) 3 C.L.R. 176, 183).

Στην υπόθεση *Haris E. Georghallides v. the Village Commission of Ayia Phyla and Another* 4 R.S.C.C. 94, αποφασίστηκε ότι ποσά οφειλόμενα βάσει των διατάξεων του Κεφ. 287, όπως και η είσπραξή τους με βάση τη φορολογική νομοθεσία, δεν αποτελεί ποινή με την έννοια που έχει ο όρος στα πλαίσια του Άρθρου 12.3 του Συντάγματος. Το ίδιο ισχύει και για οποιοδήποτε πρόσθετο τέλος ήθελε καταβληθεί λόγω παράλειψης καταβολής του οφειλομένου φόρου (βλ. επίσης *Meropi Michael Loizou v. Sewage Board of Nicosia* (1988) 1 C.L.R. 122 και *Κώστας Γαβριηλίδης & Υιός Ατδ ν. Δημοκρατίας*, Υπόθ. Αρ. 769/95, ημερ. 20.6.96). Τα επιπρόσθετα τέλη, εκτός των τόκων, που επιβάλλονται σε περιπτώσεις παράλειψης έγκαιρης εξόφλησης φορολογικών ή άλλων υποχρεώσεων, όπως για παράδειγμα των εισφορών Κοινωνικών Ασφαλίσεων, κρίθηκαν ότι συνιστούν επιβάρυνση που σκοπεύει στην έγκαιρη αποπληρωμή των οφειλών στο Δημόσιο, αλλά και στην κάλυψη της επιβάρυνσης που υφίσταται το Δημόσιο Ταμείο λόγω της μη καταβολής τους. (*Διευθυντής Υπηρεσιών Κοινωνικών Ασφαλίσεων ν. Θρασύβουλου*

40

Γεωργιάδη (1988) 2 Α.Α.Δ. 74). Από την άλλη, διάφορα άλλα μέτρα, όπως η κατεδάφιση που προβλέπεται από το άρθρο 20(3) του περί Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96, πριν την τροποποίησή του από το Νόμο 67/63, κρίθηκε σε αριθμό υποθέσεων ότι αποτελούσαν ποινή (βλ. μεταξύ άλλων **Improvement Board of Kaimakli v. Sevastides** (1967) 2 C.L.R. 117). 5

Περαιτέρω στην υπόθεση **Κώστας Οικονομίδης ν. Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων** (1989) 1 Α.Α.Δ. 235, 243, αποφασίστηκε ότι η νομική αρχή που προκύπτει είναι ότι η παροχή των μέσων που προβλέπει η Ποινική Δικονομία για την είσπραξη οφειλομένων εισφορών δε συνιστά ποινή εντός της εννοίας του Άρθρου 12.3 του Συντάγματος. Τι συνιστά ποινή αναλύθηκε στην υπόθεση **Savvas Raftis & Co Ltd and Another v. Municipality of Paphos** (1982) 2 C.L.R. 1: 10
15

“ Sentence, in the context of criminal law, is the punishment that a competent court may impose, as indicated, for the infringement of penal laws and regulations. For an order of the court to qualify as a sentence, it must have the effect of depriving, in one or more respects, the fundamental rights of the accused, such as the right to freedom of movement and association and the rights to ownership and possession. Because of their limiting effects on the rights of the person affected thereby, a demolition as well as a forfeiture order, have been held to amount to punishment for purposes of the provisions of Article 12.3 of the Constitution. (See, *inter alia*, **The District Officer of Nicosia v. Georghios Hadjiyiannis of Akaki**, Vol. 1. R.S.C.C., p.79; **Improvement Board of Kaimakli v. Pelopidas Sevastides** (1967) 2 C.L.R. p.117; **Golden Seaside Estate Co. Ltd. v. The Municipal Corporation of Famagusta** (1973) 3 C.L.R. 58; **Salamis Holdings Ltd. v. Municipality of Famagusta** (1973) 2 C.L.R. 239; **The Municipality of Nicosia v. Pierides** (1976) 2 C.L.R. 1). 20
25
30

Βλέπε επίσης σχετικά **The Attorney-General v. Herodotou** (1969) 2 C.L.R. 10, **Michaelides v. The Police** (1965) 2 C.L.R. 16 και **Antoniades v. The Police** (1964) C.L.R. 139. 35

Στην παρούσα υπόθεση η επιβάρυνση που προβλέπεται από το άρθρο 49(3)(β) του νόμου δεν αποτελεί ποινή, ούτε επιβολή φόρου. Συνιστά κύρωση, αλλά όχι ποινή με την έννοια του όρου όπως απαντάται στο Ποινικό Δίκαιο. Σκοπό δεν έχει την τιμωρία του ενόχου, αλλά την αποζημίωση του Δημόσιου για τη ζημιά που έχει υποστεί από την πράξη του κατηγορούμενου. Η διατύπωση του 40

5 σχετικού εδαφίου δεν αφήνει αμφιβολία ότι η επιβολή της επιβάρυνσης είναι μεν επιτακτική, παρέχεται όμως στο Δικαστήριο ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς το ύψος της. Το Δικαστήριο δύ-

10 'αται, ασκώντας πάντα τη διακριτική του ευχέρεια, να καθορίσει την επιβάρυνση μέχρι του διπλάσιου του επιπρόσθετου φόρου.

Έχει, όπως είδαμε, προβληθεί ο ισχυρισμός ότι η συγκεκριμέ-

10 νη διάταξη είναι αντισυνταγματική και μάλιστα αντίθετη με το Άρθρο 12.3 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο νόμος δεν δύναται να προβλέπει ποινή δυσανάλογη προς τη βαρύτητα του

15 αδικήματος. Έχουμε ήδη αναφέρει ότι η υπό εξέταση επιβάρυνση δεν αποτελεί ποινή και συνεπώς βρίσκεται εκτός των πλαισίων της συγκεκριμένης συνταγματικής επιταγής. Το Άρθρο 12 αναφέ-

20 ρεται αποκλειστικά σε αδικήματα και στον μέσω του δικαστηρίου κολασμό τους, επιβάλλει δε συγκεκριμένους περιορισμούς στην εξουσία του κράτους να νομοθετεί και επιβάλλει νόμους που μπο-

25 ρούν να δημιουργήσουν αδικήματα και προβλέψουν ποινές. Επίσης το γεγονός ότι ο νόμος προβλέπει την άσκηση διακριτικής ευχέρειας από το δικαστήριο και δεν προβλέπει την κατ' αποκοπή επιβολή συγκεκριμένης επιβάρυνσης, στερεί από τον εφεσίβλητο τη δυνατότητα να ισχυριστεί ότι η επιβολή της επιβάρυνσης καθι-

30 στά την ποινή δυσανάλογη με το διαπραχθέν αδίκημα. Πέραν τούτου όμως, ακόμα και στην περίπτωση όπου το ύψος της επιβάρυνσης ήταν καθορισμένο από το νόμο (5% όπως στην υπόθεση **Kantara Shipping Limited v. The Republic**, ανωτέρω), κρίθηκε

35 ότι η επιβολή της σε περίπτωση παράλειψης πληρωμής φόρου κατά τη δέουσα ημερομηνία δε συνιστούσε ποινή, ούτε και παράβαση του Άρθρου 12 του Συντάγματος.

30 Προς ενίσχυση του επιχειρήματος του συνηγόρου του εφεσίβλητου-κατηγορούμενου αναφέρθηκε και η υπόθεση **The District Officer of Nicosia v. Georgiou Hadjiyiannis**, 1 R.S.C.C. 79, όπου το άρθρο 20(3)(α) του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96, στο βαθμό που καθιστά υποχρεωτική την υπό

35 του Δικαστηρίου μετά από σχετική καταδίκη, έκδοση διατάγματος κατεδάφισης κτιρίου κρίθηκε αντισυνταγματικό. Η συγκεκριμένη απόφαση δεν τυγχάνει εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση, γιατί κατ' αρχήν το διάταγμα κατεδάφισης προβλεπόταν από το σχετικό άρθρο "επιπροσθέτως οιασδήποτε άλλης ποινής που

40 προβλέπεται" διατύπωση που σε συνδυασμό με το γεγονός ότι το Δικαστήριο δεν είχε διακριτική ευχέρεια έκδοσης ή μη του διατάγματος κρίθηκε ότι σήμαινε πως ο νομοθέτης δε θεώρησε το διάταγμα κατεδάφισης μέτρο για επιβολή συμμόρφωσης των διαφορών οικοδομών με τις πρόνοιες του Κεφ. 96, αλλά μάλλον σαν

μορφή τιμωρίας. Περαιτέρω, το Δικαστήριο θεώρησε αντισυνταγματική την πρόνοια γιατί επρόκειτο για αναγκαστική ποινική διάταξη που προνοούσε μια σοβαρή τιμωρία επιβαλλόμενη αδιάκριτα σε όλες τις περιπτώσεις, ανεξαρτήτως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης, ενώ υπήρχε πάντα η πιθανότητα η επιβολή μιας τέτοιας ποινής να είναι δυσανάλογη με τη βαρύτητα του αδικήματος. Όλα τα πιο πάνω στοιχεία της υπόθεσης *Hadjiyiannis*, ανωτέρω, δεν επαναλαμβάνονται στην παρούσα υπόθεση. Εν όψει όλων των πιο πάνω βρίσκουμε ότι το άρθρο 49 δεν αντίκειται στο Άρθρο 12.3 του Συντάγματος.

Τέλος, δεν συμφωνούμε με τον ισχυρισμό ότι το πρωτόδικο δικαστήριο εξασκώντας τη διακριτική του ευχέρεια θεώρησε ορθό να μη προχωρήσει στην επιβολή επιβάρυνσης. Παρ' όλον ότι το Δικαστήριο αναφέρεται στη σχετική διάταξη, γεγονός που δείχνει ότι είχε υπ' όψη του την πρόνοια για επιβολή επιβάρυνσης, στη συνέχεια για κάποιο λόγο παραλείπει να το πράξει. Στην απόφαση δεν παρέχεται οποιαδήποτε αιτιολογία για τη μη επιβολή της επιβάρυνσης, ούτως ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι το Δικαστήριο εξασκώντας τη διακριτική του ευχέρεια αποφάσισε να επιβάλει μηδενική επιβάρυνση.

Δεν μας διέφυγε το γεγονός ότι η έφεση ασκήθηκε για ανεπάρκεια της ποινής. Θα μπορούσε κάποιος να διερωτηθεί κατά πόσο αφού η συγκεκριμένη επιβάρυνση δεν συνιστά ποινή, μπορεί το Εφετείο να επέμβει; Πιστεύουμε ότι παρ' όλον ότι με την αυστηρή έννοια του όρου η επιβάρυνση δεν αποτελεί ποινή, εν τούτοις δεν παύει να αποτελεί κύρωση που το πρωτόδικο δικαστήριο θα έπρεπε να είχε επιβάλει και συνεπώς παρά την εντύπωση κάποιας ανακολουθίας η ειδοποίηση έφεσης δεν μπορεί να θεωρηθεί εκτός των πλαισίων.

Εν όψει των πιο πάνω βρίσκουμε ότι η πρωτόδικη απόφαση θα πρέπει να τροποποιηθεί και να επιβληθεί στον εφεσίβλητο-κατηγορούμενο η επιβάρυνση του άρθρου 49 (3) (β). Σ' αυτό το στάδιο, το καθήκον αυτό βαρύνει τους δικούς μας ώμους. Πριν όμως ασκήσουμε το καθήκον αυτό και να καταλήξουμε στο ποσό που υπό τις περιστάσεις αρμόζει να καταβληθεί, θα πρέπει να ακούσουμε σχετική επιχειρηματολογία και από τις δύο πλευρές.

Η έφεση επιτρέπεται.